

[Udenrigsministeren.]

dansksindede sydslesvigere ret til fri national, kulturel og politisk virksomhed på lige fod med den øvrige befolkning i Sydslesvig. De udtalelser, fremsat af så fremtrædende personligheder, som jeg her har nævnt, understreger over for den danske regering nødvendigheden af at søge disse frihedsrettigheder sikret, bl. a. under forhandlingen om en kommende fredsordning for Tyskland og iøvrigt ved internationale forhandlinger i det hele taget.

Det ærede medlem hr. Bøgholm fremsatte tillige nogle udtalelser om forhandlingerne i Strasbourg om oprettelsen af en europæisk hær. Jeg skal senere i min tale fremsætte nogle udførlige bemærkninger om hele dette spørgsmål.

Hvor betydningsfulde de spørgsmål end er, som jeg indtil nu har beskæftiget mig med, og hvor meget de angår os, så blegner de dog i øjeblikket overfor de skæbnesvangre begivenheder, der i disse dage udspiller sig i det fjerne Østen, begivenheder, hvis rækkevidde indtil dette øjeblik er uoverskuelige, men om hvilke det med bestemthed kan siges, at de vil kunne få afgørende betydning for hele verdens fremtid, fremkalde virkninger, som heller ikke vi vil kunne unddrage os. Den 17. oktober i år redegjorde min forgænger for den daværende regerings stilling til den ved begivenhederne i Korea opståede situation. Men der er sket så meget siden, og den øjeblikkelige situation og de synspunkter, som fra kommunistisk side er blevet fremsat her i salen, gør det naturligt for mig at give tinget en nærmere redegørelse for udviklingen og for hele stillingen i dag.

Som fremhævet af forhenværende udenrigsminister Gustav Rasmussen i talen den 17. oktober indeholdt det angreb, som Nordkorea den 25. juni 1950 begyndte mod Sydkorea, en alvorlig trusel mod freden.

Det skulle ikke synes nødvendigt at fastslå, at det var Nordkorea, der begyndte angrebet. For den, der ikke netop ønsker at stille tingene på hovedet, hvad mange jo fra kommunistisk side gør her i salen, skulle den måde, begivenhederne udvikle sig på, gøre sagen klar nok i sig selv. Ingen, der var ved sin fornufts fulde brug, ville begynde et angreb med de små og spredte styrker, der stod til Sydkoreas rådighed, mod en modstander, der var så vel forberedt og så overlegen i henseende til tropper og materiel som Nordkorea. Det er i og for sig helt absurd at diskutere det, og dog er der virkelig nogen, der rejser

tvivl om, hvem der var angriber. Dette er imidlertid til overflod direkte blevet dokumenteret.

Grundlaget for De Forenede Nationers behandling og bedømmelse af hele Korea-sagen har været de beretninger, der er afgivet af De Forenede Nationers Korea-kommission. Til denne kommission udnævntes i sin tid repræsentanter for følgende stater: Australien, Canada, Kina, El Salvador, Frankrig, Indien, Philippinerne, Tyrkiet, der afløste Syrien fra 21. oktober 1949, og Ukraine. Sidstnævnte land ønskede dog ikke at medvirke i kommissionens arbejde.

Kommissionen bygger bl. a. sine udtalelser på en beretning afgivet den 24. juni af udsendte FN-observatører, altså afgivet umiddelbart inden overfaldet fandt sted den 25. juni 1950. De pågældende observatører afgav deres rapport efter en den 9. juni påbegyndt inspektionsrejse langs den 38. breddegrad. I denne beretning hedder det bl. a., at de sydkoreanske væbnede styrker ikke var i besiddelse af tanks, luftstøtte og tungt artilleri, således at et sydkoreansk angreb ville være en militær umulighed. Vejene i grænseområdet syd for den 38. breddegrad var lidet benyttede, og der var ingen troppekonzentrationer eller koncentrationer af transportmidler eller forsyningsforråd m. m.

Nordkoreas angreb betød en trusel mod verdensfreden. Man har spurgt, hvorledes en „borgerkrig“ kan fremkalde en trusel mod freden, men der er ikke her tale om en borgerkrig. Dette begreb forudsætter, at der inden for een stat, der styres af een regering, anstiftes fjendtligheder i den hensigt at styrte den siddende regering. Det er der som bekendt ikke tale om i Korea, hvor Sydkorea med en af De Forenede Nationer anerkendt regering var blevet overfaldet af Nordkorea. Argumentet om borgerkrig er definitivt forkastet af De Forenede Nationer, og der kunne derfor ikke være mere at tale om. Det forkerte argument bliver ikke rigtigt af stadig at blive gentaget. Jeg tror iøvrigt, at man skal have stirret sig temmelig blind på forholdene for ikke at indse, at Nordkoreas angreb på Sydkorea var et alvorligt brud på freden og dermed udgjorde en alvorlig trusel mod verdensfreden. Angrebet var uimodsigeligt en udpræget agressionshandling.

Derfor måtte De Forenede Nationer gribe ind i overensstemmelse med pagten. Det var nødvendigt, hvis denne pagt ikke skal være et tomt ord, det var nødvendigt, hvis